

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 95.814 van 28 mei 2001
in de zaak A. 99.456/IX-2672.**

In zake : Jan PEETERS,
die woonplaats kiest bij
advocaat H. KETSMAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Schoonslaapsterstraat 29, bus 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Wetenschappelijk Onderzoek,
die woonplaats kiest bij
advocaten E. MARON en J.-F. DE BOCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kapitein Crespelstraat 2-4.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jan PEETERS op
16 januari 2001 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van
5 december 2000 van de minister van Wetenschappelijk
Onderzoek, waarbij tegen hem de tuchtstraf "afzetting"
wordt uitgesproken;

Gezien het gelijktijdig ingediende
verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de
vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 24 april 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 mei 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaten H. KETSMAN en M. VAN DEN BRANDE, die verschijnen voor verzoeker, en van advocaat J.-F. DE BOCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker is adjunct-technicus der vorsing bij het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen, waar hij is tewerkgesteld bij de documentatiedienst.

1.2. Op 4 september 1996 verkoopt hij een collectie boeken van kunstenaar VAN BENEDEN aan een derde voor een som van 50.000 fr. zonder enige machtiging om die collectie te verkopen en zonder dat een factuur of kwitantie wordt opgesteld.

De geldsom overhandigt hij op 6 september 1996, nadat de koper over de omstandigheden van de koop contact heeft opgenomen met het Instituut.

Na klacht bij het parket legt de gerechtelijke politie in de woonplaats van verzoeker

beslag op enkele honderden boeken, die ofwel waren ingeschreven in de inventaris van de bibliotheek van het Instituut, ofwel deel uitmaakten van de publicaties van het Instituut en bestemd waren voor de verkoop of voor de ruil.

1.3. Op 15 oktober 1996 formuleert de directeur van het Instituut een voorstel tot afzetting van verzoeker.

1.4. Op 25 oktober 1996 beslist de directieraad eenparig een definitief voorstel tot afzetting van verzoeker aan de minister voor te leggen.

1.5. Bij ministerieel besluit van 13 november 1996 wordt verzoeker in het belang van de dienst geschorst.

1.6. Bij ministerieel besluit van 20 januari 1997 wordt verzoeker omwille van voormelde feiten afgezet.

1.7. Bij arresten nr. 67.211 van 30 juni 1997 en nr. 69.739 van 24 november 1997 wordt het ministerieel besluit van 20 januari 1997 tot afzetting van verzoeker achtereenvolgens door de Raad van State geschorst en vernietigd.

1.8. Op 11 oktober 1999 deelt het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel aan de raadsman van de verwerende partij mede dat de klacht tegen verzoeker zonder gevolg werd geklasseerd en haar machtiging tot inzage en afschrift van het dossier wordt toegestaan.

1.9. Bij nota van 26 januari 2000 formuleert het Hoofd van de Algemene, Administratieve en Logistieke Diensten een voorlopig voorstel tot afzetting van verzoeker.

1.10. Op 10 februari 2000 wordt verzoeker door het Hoofd van de Algemene, Administratieve en Logistieke Diensten over het voorlopig voorstel tot afzetting gehoord.

1.11. Bij nota van 21 februari 2000 maakt het Hoofd van de Algemene, Administratieve en Logistieke Diensten het voorstel tot afzetting van verzoeker over aan de voorzitter van de directieraad.

1.12. Op 14 maart 2000 wordt verzoeker door de directieraad gehoord. De directieraad beslist eenparig om een definitief voorstel tot afzetting van verzoeker bij de minister in te dienen.

1.13. Bij brief van 3 april 2000 dient verzoeker tegen het voorstel tot afzetting beroep in bij de raad van beroep.

1.14. Op 24 oktober 2000 wordt verzoeker door de raad van beroep gehoord. De raad van beroep adviseert met acht stemmen tegen vijf dat het beroep van verzoeker ongegrond is.

1.15. Door het thans bestreden ministerieel besluit van 5 december 2000 wordt tegen verzoeker de tuchtstraf "afzetting" uitgesproken;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden

besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 81, § 5, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, doordat de tuchtvordering werd ingesteld meer dan zes maanden nadat het openbaar ministerie de einduitspraak van het gerecht aan de minister ter kennis bracht, zodat de tuchtvordering laattijdig is; dat hij hierbij refereert naar de brief van 22 juni 1999 van de raadsman van de verwerende partij aan de Diensten van de Eerste Minister-Wetenschappelijke, Technische en Culturele Aangelegenheden, en waarvan een kopie door de secretaris-generaal aan de raadsman van verzoeker werd overgemaakt en dat in die brief aan de verwerende partij onder meer wordt medegedeeld dat de zaak lastens verzoeker zonder gevolg geklasseerd werd;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de brief van 22 juni 1999 alsmede alle verwijzingen ernaar uit de debatten moeten worden geweerd omdat de briefwisseling tussen een advocaat en zijn cliënt strikt vertrouwelijk is en door een derde niet mag gebruikt worden; dat in ondergeschikte orde zelfs indien de verwerende partij naar aanleiding van informele contacten op officiële wijze in kennis zou zijn gesteld van het resultaat van het strafonderzoek, de termijn van zes maanden voor het instellen van de tuchtvordering slechts begint te lopen wanneer de tuchtoverheid met zekerheid over het strafonderzoek wordt geïnformeerd en er een officiële kennisgeving van

de beslissing van de procureur des Konings is geweest die geschiedde op 11 oktober 1999 terwijl de tuchtprocedure ingesteld is in de loop van de maand januari 2000;

2.1.3. Overwegende dat artikel 18, § 5, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel als volgt luidt :

"§ 5. De tuchtvordering mag alleen betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan binnen een termijn van zes maanden voorafgaande aan de datum waarop de vordering wordt ingesteld.

In geval van strafvordering en indien het openbaar ministerie de einduitspraak van het gerecht ter kennis heeft gebracht van de minister onder wiens gezag de ambtenaar staat, moet de tuchtvordering ingesteld worden binnen zes maanden na de datum van de kennisgeving";

dat met de kennisgeving van de "einduitspraak van het gerecht" ook is bedoeld de kennisgeving vanwege de procureur des Konings van een sepotbeslissing die voornoemde termijn van zes maanden doet lopen; dat de brief van 22 juni 1999 waarnaar verzoeker verwijst inderdaad uitgaat van de raadsman van de verwerende partij en gericht is aan de Diensten van de Eerste Minister-Wetenschappelijke, Technische en Culturele Aangelegenheden en dat hij luidt als volgt :

"Betr. Belgische Staat/Peeters - Ik verwijs naar uw fax van 14 juni jl.

Deze zaak werd zonder gevolg geclasseerd. Ik wacht nog op de toelating om het dossier te kunnen inzien. Na telefonisch contact met het Parket te hebben genomen, heb ik vernomen dat dit nog een zekere tijd kan nemen. Het strafdossier werd inderdaad gearchiveerd.

Ik zal mij dan ter plaatse begeven om de zaak te bespoedigen en zal niet nalaten u op de hoogte te brengen van het resultaat van mijn opzoekingen";

dat de secretaris-generaal van de Diensten van de Eerste Minister-Wetenschappelijke, Technische en Culturele Aangelegenheden op 26 oktober 1999 zonder enig

voorbehoud een kopie van die brief aan de raadsman van verzoeker heeft toegezonden; dat in de gegeven omstandigheden het toezenden van een kopie van die brief door de geadresseerde zelf van die brief op het eerste gezicht het vertrouwelijk karakter ervan lijkt te hebben weggenomen en derhalve zulks geen beletsel meer is dat verzoeker van die brief gebruik maakt; dat uit voormeld artikel 81, § 5, tweede lid, moet worden afgeleid dat de tuchtoverheid dient te beschikken over informatie die uitgaat van de gerechtelijke overheid zelve en dat informatie uit tweede of derde hand niet volstaat om de verjaringstermijn van zes maanden te doen ingaan zodat de brief van 22 juni 1999 te dezen niet dienstig is om de aanvang van de verjaringstermijn vast te stellen; dat de verjaringstermijn veeleer eerst is ingegaan op het ogenblik dat de verwerende partij kennis heeft kunnen nemen van het officieel bericht van seponering; dat dit bericht dateert van 11 oktober 1999, zodat de tuchtvordering met het voorlopig voorstel van 26 januari 2000 tijdig werd ingeleid; dat het middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van "het algemeen beginsel van de redelijke termijn", doordat "de tuchtoverheid niets heeft ondernomen om de procedure binnen de voorgeschreven redelijke termijn te laten verlopen, doch integendeel een strikt passieve houding heeft aangenomen en onredelijk lang heeft gewacht met het opvragen van het resultaat van de strafrechtelijke procedure"; dat hij hierbij uiteenzet dat de tuchtvordering betrekking heeft op feiten van september 1996, dat de verwerende partij heeft nagelaten tijdig bij het openbaar ministerie over de stand van het dossier te informeren, maar integendeel abnormaal lang heeft stilgezeten en niets heeft ondernomen om de procedure binnen een redelijke termijn te laten verlopen, en dit terwijl de

boeken reeds geruime tijd aan de overheid gerestitueerd waren;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat verzoeker ook bij dit middel verwijst naar vertrouwelijke briefwisseling tussen de verwerende partij en haar advocaat; dat zij vervolgens uiteenzet dat zij diverse stappen ondernomen heeft om over het resultaat van het strafrechtelijk onderzoek te worden geïnformeerd, maar hiervan pas op 11 oktober 1999 werd in kennis gesteld; dat verzoeker ook zelf het initiatief had kunnen nemen om het resultaat van het strafrechtelijk onderzoek te kennen en aldus kon vermijden dat hij in een situatie van rechtsonzekerheid zou verkeren;

2.2.3. Overwegende dat de periode tijdens dewelke de tuchtvordering door de strafvordering geschorst is niet in aanmerking komt voor het bepalen van de redelijke termijn waarbinnen de tuchtoverheid haar beslissing dient te nemen; dat de tuchtvordering derhalve pas kon worden ingeleid nadat de verwerende partij van het officieel bericht van seponering van 11 oktober 1999 in kennis was gesteld; dat de omstandigheid dat de tuchtvordering betrekking heeft op feiten gepleegd in 1996 dan ook op zichzelf niet strijdig is met het vereiste van de redelijke termijn; dat uit het administratief dossier tenslotte blijkt dat de verwerende partij niet op een passieve wijze het resultaat van het strafrechtelijk onderzoek heeft afgewacht en dat zij integendeel middels haar raadsman zowel telefonisch als schriftelijk bij het parket naar de stand van zaken heeft geïnformeerd terwijl het parket pas op 11 oktober 1999 hierop schriftelijk heeft geantwoord en dat dit laatste niet te wijten is aan de verwerende partij; dat het middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel aanvoert dat departementshoofd J. VAN GOETHEM heeft deelgenomen aan de vergadering van de directieraad van 14 maart 2000 en dat "gelet op het feit dat huidige tuchtprocedure teruggaat op de tuchtprocedure die in 1996 geïnitieerd werd door de heer VAN GOETHEM, onmiddellijk hiërarchische meerdere van verzoeker, hetgeen leidde tot het Ministerieel Besluit dd. 29.01.1997 houdende beslissing tot deelname, (...) de deelname van de heer VAN GOETHEM aan vernoemde vergadering van de Directieraad in strijd (is) met artikel 79, § 2, Statuut Rijkspersoneel (...)"

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat J. VAN GOETHEM bij de eerste afzettingsprocedure inderdaad onterecht zitting had in de directieraad aangezien hij tegelijk de initiatiefnemer was van de tuchtprocedure, maar dat dit in het kader van de huidige tuchtprocedure niet meer het geval is en de regels inzake de samenstelling van de tuchtorganen strikt werden nageleefd;

2.3.3. Overwegende dat het door verzoeker ingeroepen artikel 79, § 2, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel bepaalt dat de ambtenaar tegen wie de tuchtvordering is ingezet of die heeft deelgenomen aan het instellen van de tuchtvordering of in enige hoedanigheid aan de tuchtprocedure heeft deelgenomen geen zitting kan houden in, noch kan deelnemen aan de beraadslaging van de directieraad; dat te dezen de tuchtprocedure tegen verzoeker na het vernietigingsarrest van 24 november 1997 en de seponering van de klacht door het parket volledig opnieuw is aangevat en dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat departementshoofd J. VAN GOETHEM in het kader van deze tuchtprocedure voor de vergadering van de directieraad

aan het instellen van de tuchtvordering of in enige hoedanigheid aan die tuchtprocedure heeft deelgenomen; dat het middel derhalve niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van het recht van verdediging; dat hij, eerste onderdeel, laat gelden "dat in de loop van de tuchtprocedure de tenlasteleggingen verschillende malen werden gewijzigd zodanig dat het geenszins duidelijk is waarop de tuchtstraf uiteindelijk is gebaseerd" en dat zulks blijkt uit een vergelijking van de tenlasteleggingen zoals geformuleerd in het voorlopig voorstel van 26 januari 2000, het definitief voorstel van de directieraad van 14 maart 2000 en het bestreden ministerieel besluit van 5 december 2000; dat hij zich aldus tegen de gewijzigde tenlastelegging voor de directieraad niet heeft kunnen verdedigen en dat hij evenmin werd gehoord over de antecedenten die door de directieraad bij het bepalen van de strafmaat in aanmerking werden genomen; tweede onderdeel, dat het tuchtdossier onvolledig was, zowel bij de inzage van het voorlopig voorstel als bij de inzage van het definitief voorstel, omdat een aantal stukken betreffende de tuchtprocedure die geleid heeft tot het vernietigd ministerieel besluit van 20 januari 1997 niet bij het dossier waren gevoegd; dat ook in strijd met artikel 89 van het statuut van het rijkspersoneel niet het volledig dossier aan de raad van beroep werd overgemaakt;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij betwist dat er onzekerheid zou hebben bestaan over de feiten die aan verzoeker ten laste werden gelegd en die tot de tuchtstraf hebben geleid en dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat hij niet de kans zou hebben gekregen om zich te verdedigen; dat zij eveneens betwist dat de dossiers niet volledig zouden zijn geweest; dat verzoeker ook niet aantoonde dat de beweerdde verschillen

in de samenstelling van de dossiers enige relevantie zouden hebben gehad;

2.4.3.1. Overwegende dat in het voorlopig voorstel van 26 januari 2000 aan verzoeker ten laste gelegd wordt dat hij geen toelating had om enkele honderden boeken, die ofwel ingeschreven waren in de inventaris van de bibliotheek ofwel bestemd waren voor de verkoop of de ruil, naar zijn woonplaats mee te nemen en nog minder om ze te verkopen of uit te delen, dat hij in weerwil van duidelijke richtlijnen talrijke boeken die in de catalogi als uitgeput staan vermeld, heeft achtergehouden en deze vondsten niet heeft gemeld aan zijn meerderen, dat hij vijf delen van een werk heeft verkocht tegen een door hem willekeurig vastgestelde prijs, zonder dat hij de toelating had om deze verkoop uit te voeren, zonder iemand van deze transactie te verwittigen en zonder een kwitantie of ontvangstbewijs af te leveren aan de koper, dat hij de opbrengst van de verkoop pas in de late middag van 6 september 1996 heeft overhandigd, terwijl hij wel degelijk aanwezig was op 5 september 1996 en het Instituut inmiddels door de koper verwittigd was van deze verkoop en het bedrag ervan, en verzoeker zelf door de koper van deze mededeling in kennis was gesteld;

2.4.3.2. Overwegende dat de tenlasteleggingen in het definitief voorstel van de directieraad van 14 maart 2000 als volgt luiden :

"1° In weerwil van duidelijke richtlijnen bij het op orde brengen van de voorraad boeken van het Instituut, werden talrijke boeken die in de catalogi als uitgeput vermeld staan, achtergehouden en hun bestaan werd niet medegedeeld.

2° Betrokkene heeft op datum van 4 september 1996, in de lokalen van het Instituut, de 5 delen van het werk 'Description des ossements fossiles des environs d'Anvers' van P.J. Van Beneden (Annales du Musée royal d'Histoire naturelle de Belgique, Brussel, 1878) verkocht aan dhr. Eric WILLE (Oude Baan 60, 2990, Gooreind-Wuustwezel) tegen de som van

vijftigduizend frank. De prijs was op eigen initiatief bepaald : er was geen toestemming voor de verkoop en er werd geen kwitantie of ontvangstbewijs afgeleverd aan de koper. Betrokkene heeft de verkoop achteraf niet gemeld bij zijn overste.

3° Behoud van de verkoopsom die pas na aandringen op 6 september 1996 in de late namiddag, zijnde 48 uur na de feiten, werd overhandigd aan het Instituut.

4° Het zich toeëigenen van een 600-tal boeken van het Instituut (waaronder boeken die ingeschreven zijn in de inventaris van het Instituut en nieuwe boeken nog in hun verpakking die bestemd zijn voor verkoop of ruil) zoals bleek bij een huiszoeking die door de gerechtelijke politie uitgevoerd werd bij hem thuis";

dat te dezen niet ingezien wordt hoe het voorlopig en definitief strafvoorstel zozeer van elkaar verschillen dat van nieuwe tenlasteleggingen zou kunnen gesproken worden; dat bovendien de feiten waarvoor verzoeker ter verantwoording is geroepen telkens met de vereiste duidelijkheid aan verzoeker zijn ter kennis gebracht; dat de omstandigheid dat het definitief tuchtvoorstel, geformuleerd door de directieraad, niet identiek is met het voorlopig strafvoorstel van verzoekers hiërarchische meerdere, op zich geen schending van het recht van verdediging tot gevolg kan hebben gehad; dat trouwens het definitief tuchtvoorstel aan verzoeker werd ter kennis gebracht en verzoeker zich ertegen voor de raad van beroep heeft kunnen verdedigen; dat het eerste onderdeel van dit middel niet ernstig is;

2.4.3.3. Overwegende dat met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel verzoeker noch bij de hoorzitting op 10 februari 2000 noch bij zijn verhoor door de directieraad op 14 maart 2000 enige opmerking heeft gemaakt in verband met het ontbreken van de stukken betreffende de tuchtprocedure die geleid heeft tot het vernietigd afzettingsbesluit van 20 januari 1997; dat bovendien niet blijkt dat aan de raad van beroep slechts een onvolledig dossier zou zijn toegezonden; dat uit het loutere feit dat de griffier

van de raad van beroep bij zijn verslag een aantal documenten uit het tuchtdossier heeft gevoegd niet volgt dat de raad van beroep van de overige stukken van het tuchtdossier geen kennis heeft kunnen nemen; dat het tweede onderdeel van het middel evenmin ernstig is;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel de schending aanvoert van "de bewijsplicht" omdat volgens hem de feiten die hem in het definitief strafvoorstel van de directieraad werden ten laste gelegd niet bewezen zijn; dat hij hierbij uiteenzet dat wat het eerste feit betreft, met name het "achterhouden van talrijke boeken", de tenlastelegging te vaag was en dat hij daarover verklaard heeft dat hij bezig was bulletins te ordenen en boeken te sorteren en dat een lijst zou overhandigd worden aan J. VAN GOETHEM en dat de tuchtoverheid niet het bewijs geleverd heeft dat hij de intentie zou hebben gehad bepaalde werken achter te houden; dat wat het tweede en derde ten laste gelegde feit betreft hij niet betwist dat hij vijf boekdelen voor de prijs van 50.000 frank verkocht heeft, dat hij echter spontaan die verkoop aan zijn hiërarchische meerdere heeft gemeld en de verkoopsom ervan heeft overhandigd, zodat niet bewezen is dat hij de intentie zou hebben gehad de verkoop en de opbrengst ervan achter te houden; dat wat het vierde ten laste gelegde feit betreft hij van oordeel is dat de tuchtoverheid niet bewezen heeft dat hij zich boeken zou hebben toegeëigend, omdat hij deze mee naar huis genomen heeft om een inventaris en een geactualiseerde prijslijst op te maken;

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de feiten moeilijk betwistbaar zijn en de door verzoeker aangebrachte "nuances onjuist en/of irrelevant zijn"; dat wat betreft de tenlastelegging "het achterhouden van talrijke boeken" er "geen ambiguïteit (kan zijn) over de geviseerde boeken", omdat

daarvan een inventaris door de gerechtelijke politie werd opgemaakt, die door verzoeker nooit werd betwist; dat wat de tweede tenlastelegging betreft, de houding van verzoeker "op zijn minst dubieus" was en hij niet kan verklaren "waarom hij het initiatief heeft genomen om de boeken te verkopen zonder zijn meerderen te informeren"; dat volgens de verwerende partij dezelfde argumentatie geldt voor de derde tenlastelegging; dat wat de vierde tenlastelegging betreft, de stelling van verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het feit dat het zijn bedoeling zou geweest zijn een inventaris op te maken niet overtuigend is terwijl uit het dossier blijkt dat verzoeker zelf erkend heeft dat zijn uitleg hierover ongeloofwaardig was;

2.5.3. Overwegende dat de Raad van State bij het onderzoek van dit middel alleen vermag na te gaan of de tuchtoverheid naar recht en redelijkheid tot haar voorstellingen van de feiten is gekomen omdat een tuchtstraf die op onbestaande of niet voldoende bewezen feiten gegrond zou zijn, in rechte niet verantwoord is; dat het advies met betrekking tot de ten laste gelegde feiten van de raad van beroep als volgt luidt :

"Wat de feiten aangaat : de heer Jan PEETERS kan niet ernstig voorhouden dat de overheid zou tekortschieten in het bewijs van het feit dat hij talrijke boeken heeft achtergehouden.

Het bestuur merkt met reden op dat de betrokkene een fantasierijke versie van de gebeurtenissen naar voren brengt waar hij beweert dat hij uit pure bekommernis om het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen de boeken mee naar huis nam ten einde ze beter te kunnen inventariseren. De ongeloofwaardigheid van deze uitleg geeft hij zelf toe in zijn verklaringen aan de politie in het P.V. van 3 oktober 1996, waar hij volgend antwoord aan de ondervrager geeft :

'U zegt verder dat indien het mijn bedoeling zou geweest zijn het archief te computeriseren, ik onmogelijk alle boeken mee naar huis had kunnen nemen en dat u aldus mijn argumentatie als ongeloofwaardig beschouwt. Ik ben het eens met uw stelling en kan geen verdere verklaring geven (...)'".

De bibliotheek van het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen omvat honderdduizenden boeken en staat uiteraard reeds op inventaris. Het is absurd te stellen dat de heer Jan PEETERS de opdracht zou gekregen hebben deze inventaris te maken en dat hij daartoe de toelating zou gekregen hebben om de boeken mee naar zijn appartement te nemen. Men ziet overigens niet in, welke objectiviteit kan worden toegeschreven aan een inventaris die door een ambtenaar wordt opgemaakt, als hij de publicaties in kwestie heeft meegenomen zonder dat het bestuur hiervan kennis heeft en zonder dat hij enig ontvangstbewijs heeft afgeleverd. Zie het antwoord van de betrokkene aan de ondervrager :

'U vraagt mij waarom ik de boeken niet eenvoudigweg op geschreven lijsten heb gebracht en deze dan thuis op computer heb overgeschreven? Ik heb daar geen antwoord op (...).'

Het stemt tot nadenken dat bij de huiszoeking voornamelijk zeldzame en kostbare boeken werden gevonden en dat er vaak meerdere exemplaren waren van eenzelfde werk. Zie het antwoord van betrokkene aan de ondervrager :

'U zegt mij verder dat ik vijf tot zesmaal dezelfde boeken heb meegenomen en dat zulks niet strookt met de bedoeling om listings te maken. Dat is juist, ik heb daar vermoedelijk niet op gelet'.

Kortom, de feiten worden door de heer Jan PEETERS in zijn eigen bewoordingen tijdens het verhoor van 3 oktober 1996 aldus samengevat en erkend :

'Ik geef toe dat ik zonder toelating van mijn hiërarchie en zonder enige opdracht daartoe regelmatig boeken hebben meegenomen naar huis. U zegt mij dat ongeveer negentien kartons boeken afkomstig van het Instituut werden gevonden en dat het nadeel door het Instituut tussen de 500.000 en één miljoen Belgische frank werd begroot. Ik aanvaard deze estimatie. Ik ben begonnen met boeken mee te nemen uit het archief sedert begin 1995.'

dat uit wat voorafgaat het vijfde middel van alle ernst ontbloomt is;

2.6.1. Overwegende dat verzoeker in een zesde middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel; dat hij laat gelden dat de tuchtstraf van afzetting niet evenredig is met de feiten omdat, in tegenstelling tot de tuchtprocedure die in 1996-1997 werd gevoerd, hem niet meer wordt ten laste gelegd dat hij de boeken die hij naar huis heeft

meegenomen heeft verkocht en hij ook niet meer strafrechtelijk vervolgd wordt; dat hoewel de tuchtoverheid niet gebonden is door de uitslag van de strafprocedure, en de opschorting van de uitspraak niet belet dat de tuchtoverheid de zwaarste tuchtsanctie uitspreekt, de tuchtoverheid niettemin zal moeten aantonen waarom zij de zwaarste tuchtsanctie oplegt; dat er tenslotte geen bewijs voorhanden is van kwaad opzet, omdat hij gedreven werd door goede intenties, en dit zowel wat betreft het meenemen van de boeken naar huis als wat de verkoop van de boeken op 4 september 1996 betreft; dat alzo de tuchtstraf van afzetting in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten;

2.6.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop in essentie antwoordt dat uit de seponering van de strafklacht niet kan worden afgeleid dat het evenredigheidsbeginsel geschonden werd en dat de materialiteit van de feiten volstaat om de sanctie te verantwoorden;

2.6.3. Overwegende dat de overheid bij het bepalen van de strafmaat over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt; dat de Raad van State enkel een kennelijk volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf als onwettig kan beschouwen, dit wil zeggen een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen; dat voorts de beslissing van het openbaar ministerie om een zaak te seponeren de tuchtoverheid niet verhindert om, wat ook de reden van de seponering mag geweest zijn, de zaak tuchtrechtelijk te onderzoeken, de inbreuk op de tucht bewezen te achten en te besluiten dat er redenen zijn om een tuchtstraf op te leggen, dat de opportuniteitsredenen die het openbaar ministerie in aanmerking neemt om tot strafrechtelijke seponering te besluiten in beginsel niet gelden bij de uitoefening van de tuchtrechtelijke bevoegdheid en dat de beslissing tot seponering geen

gezag van gewijsde heeft; dat de omstandigheid dat het openbaar ministerie de zaak heeft geseponneerd niet betekent dat de feiten als niet bestaande moeten worden beschouwd en evenmin dat de beoordelingsbevoegdheid van de tuchtoverheid op het stuk van de strafmaat beperkt wordt; dat te dezen het advies van de raad van beroep als volgt luidt :

"De feiten zijn, in hun geheel en in hun onderdelen, van zeer ernstige aard; zij verstoren onmiddellijk en fataal de vertrouwensrelatie die tussen de ambtenaar en het bestuur moet bestaan.

De door partij PEETERS bepleite goede trouw kan niet worden aangenomen. De seponering van de strafklacht is niet bindend voor de beoordeling in de tuchtprocedure. De goede evaluatie, die betrokkene heeft gekregen toen de feiten nog niet bekend waren, is irrelevant. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat het Instituut op 12 augustus 1999 de heer Jan PEETERS het examenreglement voor verhoging in de graad van technicus der vorsing liet geworden.

De Directieraad heeft in zijn vergadering van 14 maart 2000 de zaak correct omschreven en beoordeeld. Hij stelt vast dat, ondanks het feit dat de Directie betrokkene reeds kansen heeft geboden, opnieuw inbreuken werden gepleegd. De Directie kan geen vertrouwen hebben in betrokkene en ziet zeker geen reden om hem nog nieuwe kansen te geven. Wij sluiten ons hierbij aan";

dat de bestreden beslissing onder meer verwijst naar dit advies van de raad van beroep en ook nog stelt dat "betrokkene elke samenwerking onmogelijk maakte door het maken van een zware fout"; dat de tuchtoverheid aldus niet onredelijk lijkt te zijn geweest door aan verzoeker de tuchtstraf van afzetting op te leggen; dat dit middel niet ernstig is;

2.7.1. Overwegende dat verzoeker in een zevende middel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat uit de bestreden beslissing niet blijkt welke feiten precies in aanmerking werden genomen, er niet is aangetoond waarom

de zwaarste sanctie wordt opgelegd en er geenszins blijkt dat het verweer van verzoeker in de beslissing werd betrokken;

2.7.2. Overwegende dat de verwerende partij samengevat antwoordt dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom de tuchtstraf afzetting werd opgelegd en er geen twijfel kon bestaan over de tenlasteleggingen die tot die tuchtsanctie hebben geleid;

2.7.3. Overwegende dat de formele motiveringsplicht de betrokkene moet toelaten de concrete redenen te achterhalen die de overheid tot de beslissing hebben gebracht; dat zulks in tuchtzaken betekent dat de motivering de betrokkene moet duidelijk maken welke feiten de overheid in aanmerking heeft genomen, waarom die feiten, wanneer zulks niet duidelijk is, een inbreuk op de tucht uitmaken en waarom zij de uiteindelijk opgelegde straf rechtvaardigen; dat de motiveringsplicht wat dit laatste punt betreft stringenter moet worden opgevat wanneer het gaat om tuchtstraffen die, zoals de afzetting, sterk op de persoonlijke levenssituatie van de betrokken ambtenaar ingrijpen; dat de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt :

"Aangezien betrokkene elke samenwerking onmogelijk maakte door het maken van een zware fout, namelijk het ongeoorloofd wegnemen in de loop van 1994 en 1995 van enkele honderden boekwerken uit de bibliotheek van het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen die eigendom zijn van de Staat en waarvan hij er ook een aantal op eigen initiatief verkocht op 4 september 1996;

Aangezien een aantal van deze werken in zijn privéwoning werden aangetroffen tijdens een huiszoeking op 27 september 1996;

Aangezien betrokkene de feiten heeft toegegeven, onder meer in zijn brief van 13 september 1996;

Aangezien de omstandigheid dat het dossier van een ambtenaar door de gerechtelijke instanties zonder gevolg wordt geklasseerd, niet belet dat de feiten op tuchtrechtelijk vlak wel gevolgen kunnen hebben voor betrokkene";

dat verzoeker aldus niet ernstig kan staande houden dat hij niet zou weten voor welke feiten hij gestraft wordt en waarom hem voor die feiten de zwaarste tuchtstraf wordt opgelegd; dat trouwens ook de argumenten van verzoeker daadwerkelijk zijn onderzocht en beantwoord in het advies van de raad van beroep, waarnaar in het bestreden besluit wordt verwezen; dat dit middel evenmin ernstig is;

3. Overwegende dat verzoeker geen enkel ernstig middel aanvoert; dat aldus niet is voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om zijn vordering als ongegrond af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig mei 2000 en een, door :

de H.	L. HELLIN,	staatsraad,
		wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.